

HAJDÚ-PATAKY BÉLA

Állok itt a Délinél... és várom Krisztinát

I.

*Állok itt a Délinél és várom Krisztinát
nem az a típus aki pontos szokott lenni
képes nem tízperceket negyedórát de
heteket hónapokat is késni
És de
amikor már a vércukorszintem
verdesi a plafont
akkor akkor
befut a Kedves
minek által következtében
édesedik a gond*

*– Megcsaltál?!
– Nem csaltalak...
– Sze...?
– Szeretlek!
– Esküszöl?
– Esküszöm.
– Örökre?
– Örökre.
– Sze...?
– Nem szeretlek!
– ???!
– Imádlak... te kis te... csak hát
ne aggodalmaskodj folyton...
de ne is bízd el magad... – mondja
majd sarkon forg visszaszól:
– ...ne haragudj drágám de még be
kell ugranom a szépségszalonba...
a fodrászatba... te csak írogassál
ahogy szoktál... jövök nemsoká... várjál, csá...*

*Uramatyám!... most látom
hogyan rajta megint egy új kabát
nem tudom, hol vette mint vette
de biztos nem a kínainál
én meg szabhatom a házi költségvetést
újra át... hiánycél...
célhiány... áh...
állok itt a Délinél és várom Krisztinát
Krisztina nem halt meg*

*Krisztina bennem él
nézd a szemem
olyan kék mint az övé
nem is olyan
ez már az övé
Krisztina nem halt meg
csak hát nehéz... istentelenül nehéz
nézd a szemem... szürkébb a semminél
nézd a szemem
tiszta vér*

*a boncmester kiment... majd visszatolat
...rám néz
– Maga az? – mondja
nekem csak bólintani van erőm
ő folytatja
– Hát kem negyven éve a szakmában...
negyven év a kisujjában – mondja...
de ő még ilyet
sose látott... egy testben, uram,
egy testben két szívet...
és most rögzítheti jegyzőkönyvileg*

*Várad Éva Krisztina született Budapesten
élt 25 évet Karácsony
óta halott
– Írja oda – ordítom – hogy én meg egyet
mit a 25-ből nekem adott
Várad Éva Krisztina meghalt kábítószer-
túladozásban
– én meg meghalok – nyüszítem –
szerelemelvonásban*

*most mit tegyek?!
mindenesetre felhívom az Eget...
– Halló, Égi Porta? Csókolom,
itt Hajdú-P'. Ismerni tetszik
a Krisztit? Jaj, de aranyos tetszik lenni...
és mit mondott, hogy
sze... hogy hiá... tessék?
...hogya megyek, vigyek sört meg
xanaxot?... halló, halló, halló...
Krisztina... te rohadék...*

átkürtad megint az eszemet...
 próbára teszed újra és újra
 problémamegoldó képességemet...
 de megállj... megállj...
 itt hagyom a teret, és minden lányt
 kit tehetek lefektetek...
 csak hogy szűnjenek kínjaim

II.

Avignonba hogy eljutottam
 egy telefonfülkéhez
 odafutottam... de nem volt nálam az érme
 Dél-Dakotába... Minnessotába... Oklahomába...
 ne haragudj érte...
 térdig járom már a lábom
 de nyugalom nem találom
 szabad vagyok de rab vagyok
 szerelmemnek foglya vagyok
 futnék de lábatlan vagyok
 látni vágnék, de a szerelmem halott
 sírnék, vigadoznék
 de inkább csak megnyugodnék...
 állok itt a... azt se tudom, hol vagyok
 girbegurbák az utcák éles a sarok
 nem tuti hogy nem kőbányán vagyok
 inkább egy hegy csúcsán kushadok
 messze innen az Isten
 még messzebb az ember
 csak a sátán a sátán
 itt rohadok meg
 az örök hó és jég határán
 hát élet ez?! Mondjátok meg, élet ez?!
 mi lenne, ha visszamennék
 a Déééééelihez?

III.

Krisztina: Város
 Krisztina: Körút
 Krisztina: Pláza (jaj, a kabát!)
 Krisztina: Tér
 és itt vagyok újra én

a vándorlegény
 ánz, zvánj, policáj... az én szívem nagyon fáj
 cérnára, cinegére... elmehettem a fenébe
 mendegél a mandarin...
 hát erre meg mi a rím?
 maradjunk csak annyiban
 benn hagytál a kakiban
 körbefutom a piacot
 lopok neked zöld citromot
 csak ne legyél savanyú
 jú hu-hu-hu-hu-hu
 látogass meg délután
 megtalálsz a diófán
 összehordunk hetet-havat.
 Kriszti, drága, add meg magad...
 Veszek majd neked pólót, felsőt
 hajfestéket is tán
 dolgozom reggel délben este
 éjszaka és délután
 csak hogy ne járjál kacatokban
 és hogy a Jóisten
 gyönyörködjék mosolyodban
 lesz majd nekünk ne félj
 lesz majd lakásunk
 mert beadtam pályázatom
 és hogy jogosult vagyok
 cociális alapon...

...állok itta Délinél
 és várom Krisztinát
 oly régóta már hogy ha szólítana
 tán meg se hallanám

– Olga Csehova
 nem megyünk sehova
 – mondta apám 1944 nyarán
 de vitték tuzskolták ön-Ural-mán
 túlra
 de túlélte mert mondtam
 tudta hogy megvárja az anyám
 üzent a család... az enyém...
 a gyerek a feleség hogy szeret és
 hogy hagyjam a francba

Krisztinát és hogy hazavár...

???

embernek, állatnak ott van a helye

ahol a szerelme

hát űzze hajtsa gyötörje várja

hogy párját s önmagát meglelje

állok itt a Délinél és várom Krisztinát

oly régóta már hogy ha szólítana

tán meg se hallanám

az emberek rendesek nem kötözködnek

olykor-olykor letesznek elém

forró teát meg zsíroskenyeret

és a környékbeli ebek

mik a hegyekből a hideg elől

lemerészkedtek

szintén szelídek

ülnek

levelek zöldülnek

levelek lehullnak

elfagy a lábom aztán kiolvad

nincs senki se itt már

csak én vagyok csak én vagyok

csak én vagyok

én vagyok objektív én vagyok adekvát

és elhagyni készül az idő

és kezd rám unni a tér

és módszeresen sikálják le elmémről

értelmezésük lehetőségét

de nehogy azt higgyétek

hogyha majd jön hátulról neszez

finom ujjával befogja a szemem

és azt kezdi el búgni

– Béluska kit hozott a Jézuska

hogy akkor majd nekirontok

mint bolond borjú az anyjának

NEM! ...mégiscsak ő hagyott itt engemet

és legyen tartása is az embernek...

várjál

ugye hallottad te is

ugye hallottad

a nevedet

tisztán hallottam

ahogy elért hozzám a szó

hogy

– Béluska

– Krisztina egyetlenem

gyere közelebb fogd be finom

ujjaiddal a szemem

hogy érezzem senki de senki más

ez csak te lehetsz...

és ti is gyertek

zengedeztetek velem hogy Krisztina

nem halt meg... Krisztina bennünk él

nézzétek a szemünk örök fény

drágám

gyémántosom

mindenem

hát így történt...

így lettünk most már egy testté lélekké

örökké

(függöny össze... függöny szét)

Állok itt a Délinél...

...és várom

Krisztinát...

Budapest, 1956. október 23-i felvonulás. (Fotó: Fortepan/Házy Zsolt)